

สุริยาแห่งทภัย
โดย ลายน้า

คำนำ

เมื่อใดที่เรามองโลกอย่างเป็นสุข หัวใจของเราก็ค่อมจะสุขไปด้วย...
ประโยคนี้เป็นเพียงจินตนาการหรือเปล่า โลกอาจไม่ได้สวยงามไปทุกส่วน คนเรา
อาจไม่ได้ดีพร้อมไปเสียทั้งหมด ทว่าในท้ายที่สุดแล้วบนโลกที่ผู้เขียนบรรจงขีด
เขียนขึ้นก็ไม่ได้เป็นเพียงการขายฝัน

อลิตาเป็นอีกตัวละครที่ทำให้เราเรียนรู้ ว่าเราจะสามารถผ่านความไม่ดี
งามทั้งหลายไปได้ด้วยหัวใจที่พิศุทธิ เบิกบาน เพียงเราทำตัวเองให้คิดในสิ่งดีๆ และ
มุ่งทำบางอย่างเพื่อคนอื่นเสียบ้าง

เห็นแก่ตัวน้อยลงอีกนิด

เห็นแก่ส่วนรวมเพิ่มขึ้นอีกหน่อย

...แค่เราพยายาม...

โลกที่สวยงามนั้นผู้เขียนยังคงยืนยันว่าต้องเริ่มต้นที่หัวใจของเราเอง

ขอขอบคุณความรักบนโลกใบนี้ และคนดีๆข้างกายที่มอบความรักให้เสมอ
มา อย่าลืมหันตอบแทนความรักที่คุณได้รับด้วยความปรารถนาดีต่อกัน

ลายน้ำ.

สุริยาแห่งทวย โดย ลายน้า

- 1 -

บทนำ

นิศาชลพรมพร่างในความมืดแห่งไพรสนธ์ เสียงฝีเท้าคนกลุ่มหนึ่ง
ที่ไล่หลังค่อยๆจางหาย ทว่าคนซึ่งกำลังวิ่งฝ่าอนธการราวกับกระเสือกกระสน
หนีความตาย ยังคงกัดฟันขมความยะเยือกเย็นที่แผ่ซ่านจนร่างเล็กบางสะท้าน
ไหวสั่นระริก เร่งฝีเท้าทิ้งระยะโดยยึดเอาแนวพฤษ์ที่รูกขึ้นทุกขณะเป็นเป้าหมาย
แห่งการชอกซอนซ่อนตัว

คมดาบที่ตวัดตัดหัวผู้คนในวิหารหลวงยังแจ่มชัดในมโนภาพอันอาบ
ไปด้วยโลหิตเนืองนอง...

กองกุธทีในคืนที่ราตรีเด่นด้วยจันทร์เพ็ญสีแดงฉานล้วนชั่วร้าย

หลายคนถูกลากไปเผาทั้งเป็นเพื่อสนองซึ่งคณหากษัตริย์บริวารแห่งนรธา
ผู้กระหายความตาย กษัตริย์พระองค์ใหม่ผู้ครองราชย์ชั่วระยะไม่ทันข้ามปีก็ทำเรื่อง
อหังการดุจทำทายนางฟ้าดิน!

“ไปเกิดอสูรตา...ท่านต้องหนีไปจากวิหารหลวงแห่งนี้”

สุริยาแห่งทภัย โดย ลายน้า

- 2 -

“หากข้าหนีพวกเจ้าต้องพากันตาย” นางได้ยินเสียงตัวเองแผ่วเบาราวกับ
เร็วแรงจวนเจียนหมดสิ้น

“พวกเราไม่อาจยอมให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์แปดเปื้อนมลทิน กษัตริย์บริวารมีแต่
กิเลสหาได้คู่ควรกับ ‘ดวงเนตรแห่งนรธา’ ซึ่งเป็นสมบัติค่าควรแผ่นดิน!” หนึ่งใน
บริวารผู้จงรักไม่อาจข่มความอาฆาตต่อกษัตริย์ผู้ทะยานอยากในสิ่งอันมิใช่ของ
พระองค์

ผลของความเลวร้ายบังเกิดแล้ว

‘ดวงเนตรแห่งนรธา’ ซึ่งเคยเป็นสมบัติคู่ราชบัลลังก์แคว้นนรธามาทุกยุค
ทุกสมัย จักมีอันพลัดจากพระหัตถ์บริวารไป ด้วยพระทัยอันโสมมผิดไปจากกษัตริย์
ทุกพระองค์เคยยึดถือปฏิบัติมา

บริวารจักมีเป็นที่ยอมรับในตำแหน่งของพระองค์ด้วยฐานะกษัตริย์
จากปวงชนชาวนรธาสืบไป!

ครานั้น นางผู้มีวัยสิบแปดเป็นเพียงดรุณีแรกรุ่งถึงแก่สะท้าน

มือเย็นเฉียบเหยี่ยวนของนางพี่เลี้ยงชราภาพคว้าต้นแขนอลิตาเอาไว้
ก่อนบีบแน่น

“หนีไปเถิดอลิตา...จงทำเพื่อประชาชนทั้งแผ่นดิน อย่าได้หวนคืนมา
จนกว่ากษัตริย์บริวารจะถึงกาลสิ้นพระชนม์ชีพด้วยความละโมภแลกิเลสค้นหา
อันมิสมควรแก่พระองค์เอง!”

ดวงตาคนถูกกำชับกำชวาวด้วยหยาดน้ำตารันใส

คำปฏิญาณของนางดั่งก้อนสะท้อนกับเพดานโค้งห้องโถงแห่งวิหารหลวง
ซึ่งกลายเป็นห้องกักขังจากราชันผู้วิปลาสไปสิ้น พร้อมๆ กับหยาดน้ำตาที่อาบ
สองแก้มบางอย่างสุดกลั่นกับความหฤโหดดำมืดแห่งจิตใจคน

“ข้าจะไม่มีวันกลับมาเหยียบแผ่นดินนรธา!”

ดึกสงัดเดียวกันนั้นหลังการลัดลอบนัดแนะภายใน เชลยเกือบร้อยชีวิต
พากันก่อจลาจลภายในอาณาเขตกำแพงวิหารหลวง พาให้ทหารที่ดูแลจวนวาย

สุริยาแห่งทวย โดย ลายน้า

- 3 -

กับการเช่นฆ่า นางได้เปลี่ยนเครื่องแต่งกายรัดกุมเชกบรูษาเท่าที่พอหามาสวมได้ หลบหนีมาพร้อมบริวารอีกสองคนจวบจนผ่านหลายราตรี อสิตานอนกลางดิน กินกลางทราย พรางกายเอาไว้ให้ห่างหายจากเส้นทางสัญจรของผู้คนรุดเข้าสู่ ป่าดงพงไพร

ทว่ามิอาจหนีพ้นหัตถ์บริวารได้ดังประสงค์ วาระสุดท้ายของบริวาร ทั้งสองคือยอมพลีชีพสิ้นลงในการสกัดทหารเอาไว้ด้วยฝีมือดาบอันพอมิติดตัวไว้

ณ ราตรีนี้เงาไม้ทอดปกคลุมร่างเล็กบอบบางราวกับหัตถ์ภูตผีชั่วร้ายซึ่ง กำลังหมายไขว่คว้า ความอ่อนล้าเกาะกุมจิตใจจนร่างกายพลอยเดินทางอย่าง แผลวโหย

นางก้าวไปเบื้องหน้าครั้งแล้วครั้งเล่า วันเคลื่อนเดือนผ่านแต่การไล่ล่า ย่อมจักมีมีทางยุติลง

อสิต้ายังคงรุดหน้าฝ่าอ้อมกอดแห่งรัตติกาลเพื่อหวังข้ามขุนเขาสูง ตระหง่านลูกนี้ออกจากอาณาเขตดินแดนแคว้นนรธาพ้นไป

ไกลแสนไกลจากนี้

ไกลพอที่ 'ดวงเนตรแห่งนรธา' จะสามารถพันพระหัตถ์กษัตริย์ผู้ชั่วช้า สยามานยไปได้

สู่อีกฟากฝั่งที่ซึ่งความหวังของนางจักยังคงฉายแสงพรรณราย

...แคว้นชฎาบตี...

แสงสว่างสุดท้ายในหัวใจนางมอบวางยังเบื้องพระบาท 'หริทศน์ราชัน' จอมกษัตริย์หนุ่มผู้ล้าลือกันว่าทรงเป็นดวงตะวันที่ฟุ้งสุดท้ายบนผืนดิน...

บทที่ ๑

ดอกกล้วยไม้งามบนคาบอุทยานหลวงกำลังผลิบานสะพรั่ง
แสงแดดอ่อนๆ ทอลอดพฤษายืนต้นลงมาสู่พื้นสนามหญ้าเห็นเป็นล้าอยู่กระจัด
กระจาย สตรีวัยกำดัดสามนางที่ใช้เส้นทางลัดเลาะผ่านอุทยานหลวง ล้วนสวม
เครื่อง แต่งกายเป็นกระโปรงยาวตัดเย็บจากผ้าเนื้อบางซ้อหลายชั้นปัก
ลวดลาย เสื้อคอปิดแขนยาวติดกระดุมสีเงินขัดเงา ผมยาวถักเป็นเปียกระหวัดรอบ
ศีรษะเอาไว้ จะมีก็เพียงรายเดียวที่ดูเยาว์วัยกว่าเพื่อนปล่อยเปียเดี่ยวของตน
หลุดลู่ลงมา อ้อมแขนของนางมีตะกร้าวางพวงมาลัยที่ยังร้อยไว้เพียงครึ่งๆ กลางๆ
ผิดจากมาลัยคนอื่นซึ่งร้อยไว้สวยงามน่ามอง

กลิ่นหอมอวลในบรรยากาศอันสวยงามมีอาบ่งได้แน่ชัดว่ามาจาก
ดอกไม้ในอุทยานหลวง หรือมาจากกลิ่นจรุงจากบรรดาเหล่านางกำนัลหน้าใหม่
ที่เดินเอื้อระเหยสนทนากันครั้นครอง

“ระวังเกิดอสิตา ถ้าหัวหน้านางกำนัลมาเจอเข้าเจ้าจะถูกเข็ดเรื่องผมยุ่งๆ
นี่เอาได้” มยุราใช้นิ้วชี้แตะศีรษะของคนตัวเล็กแลดูบอบบางกว่าแล้วออกแรงผลัก
กึ่งหยอกเล่น

คนถูกเข็ดกลับตีหน้าซ้อบ่นงึมงำ

“ก็ข้าเพิ่งปีนต้นไม้ลงมา กิ่งไม้มันเกี่ยวผมซ้ำ”

“แล้วเจ้าปีนขึ้นไปทำไม”

“ต้นไม้ต้นนั้นสูง ข้าแค่คิดว่าน่าจะมองเห็นไปถึงพระที่นั่งองค์โน้น ข้า
อยากเห็นองค์ษัตริย์หรือทศวรรษแห่งชฎบตีสักคราวให้สมใจหวัง”

สุริยาแห่งทวย โดย ลายน้า

- 5 -

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่อสิดาทำตัวต่างออกไป ความอยากรู้อยากเห็นของนาง ล้วนเป็นที่ชินในเหล่านางก้านลัดด้วยตนเองซึ่งเพิ่งเข้าวังมาไม่ถึงครึ่งปี โดยรวมเรื่อง ที่นางสนใจใคร่รู้ก็มีอยู่ประการเดียวนั่นแหละ

...จะเข้าเฝ้ากษัตริย์หรือที่ศิวได้เช่นไร...

สินีหลุดเสียงหัวเราะออกมา

“หัวจะหลุดจากบ่าสิไม่ว่า คนระดับนั้นต่อให้เสด็จมาตรงหน้าก็ต้องคอย ก้ม ยิ่งพวกเราเป็นนางก้านลัดในวังยิ่งติดกฎระเบียบแน่นอนหนา ห้ามมองแม้แต่ปลาย พระบาทเวลาเสด็จผ่านให้มองแค่พื้นเอาไว้”

“เหตุใดจึงห้าม” นางก้านลัดน้องใหม่หน้าม่อยลงทันใด “สายตาข้าหาใช่ ลูกศรจกทำอันตรายพระวรกายได้ที่ไหน”

“ตายล่ะ! เจ้านี้ช่างพูดจาไม่ระวังอะไรเหลือเกิน ท่านเสนาบดีต่างประเทศ นึกยังงี้ถึงรับเสียงแล้วฝากฝั่งเข้าวังมา” สินีบ่นอย่างระอาแต่ก็คล้ายนึกเอ็นดูนาง เสมือนเป็นน้องน้อยในกลุ่มที่ยังต้องสั่งสอนให้อยู่ในวินัยต่อไปอยู่ดี

อสิดาเป็นฝ่ายหนึ่งไปนิด เพียงชั่วพริบตานางก็กลับมาอีมหวานเจรจา ฉะฉานเช่นเดิม

“ท่านลุงเมธารับข้ามาจากชายแดนเพราะเห็นว่ามิชะตาต้องกัน”

จะเรียกว่าโชคชะตาหรืออย่างใดก็ได้

ทว่าข่าวการหายไปของ ‘ดวงเนตรแห่งนรธา’ ลือกระหึ่มเสียปานนั้น ทันทีที่เสนาบดีเมธาพบอสิดาบนเส้นทางเดินป่าขณะกำลังจะจุดมาสู่ พระราชวัง หลังสนทนากันเพียงชั่วระยะหนึ่งการตัดสินใจรับนางเป็นหลานบุญ ธรรมจึงเริ่มต้น แลทุกอย่างก็ดำเนินล่องเลยมาจนถึงปัจจุบัน ที่มาที่ไปของ หลานสาวคนใหม่เสนาบดีการต่างประเทศถูกปิดเป็นความลับมิดชิดเรื่อยมา

รอเวลาอันสมควรแก่กาล...

หมายถึงเวลานั้นนางต้องชวนชวายให้ได้มาด้วยตัวเองนี่อย่างไร...เข้าใจ ง่ายจะตายไปสินี!

สุรียาแห่งทวย โดย ลายน้า

- 6 -

คนคิด ยิ้มกว้างๆออกมาทั้งปากแลกระจ่ายรอยยิ้มไปสู่ดวงตา

“น้า... พวกเจ้าช่วยข้าคิดหาวิธีเข้าเฝ้าสักครั้งสิ ข้าอยากเห็นองค์หริทศรัราชัน มีบางสิ่งๆที่ข้าอยากถวายอยู่พอดี” อลิตารบเจ้า

นางกำนัลสองคนอ่อนอกอ่อนใจ

มยุราถามขึ้น “เจ้าอยากถวายอะไรแก่องค์ราชัน”

“นั่นสิ สิ่งใดที่เจ้าคิดว่าพระองค์จะยังไม่ทรงมีไว้” สินีเองก็ถามด้วยความประหลาดใจ

บุรุษผู้อยู่เหนือคนทั้งแคว้นมีหรือขาดสิ่งใดหากมีพระราชประสงค์ขึ้นมา!

ทว่านางกำนัลผู้มาใหม่กลับหัวเราะก่อนแย้มพรายเล็กน้อยแบบมีเลศนัยแอบแฝง แลสร้างกระแอม ยืดกายก้าวไปเบื้องหน้าแลหมุนกลับมาเช็ดหน้าน้อยๆ อย่างพอดีบพอดี

“ข้ามีเครื่องรางจากราชธา”

“โอ... พระองค์คงต้องพระราชประสงค์แทบแน่ไปละ” มยุราตวัดตาค้อนประชดประชัน

อลิตายอมเสียทีไหน “แม้เป็นองค์หริทศรัราชันก็หาไม่ทางครอบครองเครื่องรางนี้ไม่ นี่เป็นเครื่องรางศักดิ์สิทธิ์จากวิหารหลวงแห่งนคราเขียนะ พุดแล้วก็อย่าเอ็ดไป ไม่ได้ยินข่าวดอกหรือว่าบัดนี้วิหารหลวงถูกสั่งปิดไปแล้วตามราชโองการกษัตริย์บริราช ข้าของจากที่นั่นสูญหายหลายชิ้นล้วนแต่มีค่าอย่างยิ่ง”

“ข้ามคิดว่างองค์ราชันจะทรงสนพระทัยอยู่ดี” สินีปั้นหัวคู้สนทนาอย่างไรเอื้ออโย

“แค่อยากลองถวายดูก่อน มิทรงโปรดจะเป็นไรไปเล่า” อลิตายันนัยน์ตาใส

มยุราเสียอีกที่หูตาแพรวพราว

“ข้าช้กอยากเห็นเครื่องรางของเจ้าที่ได้มาจากวิหารหลวงแห่งนครา... บัดนี้กลายเป็นวิหารร้างไปแล้ว ได้ยินข่าวว่ากษัตริย์บริราชทรงส่งทหารค้นหาเครื่องราง

สุริยาแห่งทภัย โดย ลายน้า

- 7 -

ศักดิ์สิทธิ์หลายชิ้นที่สูญหาย หนึ่งในนั้นคือ 'ดวงเนตรแห่งนรธา' ที่เชื่อว่าสามารถชุบร่างให้ฟื้นคืนจากความตายไซ้ใหม่"

สินีนี้กำลังได้แต่ทำใจเอื่อยขึ้นมา

"เจ้ารู้หรือมยุรว่าดวงเนตรแห่งนรธาเป็นเครื่องรางรูปร่างเช่นใดกัน หากอลิตาแกล้งนำกิ่งไม้แห้งสักชิ้นมาบอกว่าเป็นดวงเนตรแห่งนรธาแล้ว เจ้าเองก็คงตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเชื่อดีหรือไม่"

"นั่นก็จริง" มยุราทอดถอนใจผิดหวังกำกึ่งกับความเสียดาย

อลิตาคลั่งแขนเข้ากับตะกร้าของสหายสาว บังคับให้นางออกเดินคู่กัน พลางให้สัญญาปากเปล่าไว้ว่า

"เอาเถิด...สักวันข้าจะพาเจ้าไปชมดวงเนตรแห่งนรธา แต่ขอบอกว่าบางทีสิ่งที่ลือกันว่าศักดิ์สิทธิ์นั้นก็อาจหาค่าอันใดมิได้ ด้วยนั่นคือศรัทธาที่ต้องใช้หัวใจตามความเป็นจริงอาจเป็นเพียงสิ่งที่ไม่สามารถดูแลผู้ใด อย่าว่าแต่จะทรงอิทธิปาฏิหาริย์ขนาดชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นคืน!"

นาง 'ตื่น' จากฝันแล้วเมื่อคราวหลบหนีพร้อม...สิ่งนั้น...

ไม่มีฤทธาปาฏิหาริย์ใดๆดังที่ชาวนรธาเล่าขานเอาไว้ อย่าว่าแต่จะใช้ 'ดวงเนตรแห่งนรธา' ชุบชีวิตคนให้รอดพ้นความตาย แม้กระทั่งนางเองยังเอาชีวิตแทบไม่รอดเพียงเพราะมีโอกาสได้ครอบครองสิ่งที่ใครหลายคนต้องการมัน

ความตายต่างหากที่ดวงเนตรแห่งนรธานำมาให้

นางไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเครื่องรางศักดิ์สิทธิ์มีคุณค่าแท้จริงอันใด

แล้วกษัตริย์แห่งชมพูดีเล่า...หรือศันรธาชั้นจะทรงเห็นค่าของ 'ดวงเนตรแห่งนรธา' เช่นไร

ยากที่อลิตาจะหยั่งซึ่งถึงน้ำพระทัย

เอาเถิด ขอเพียงพบพระพักตร์สักครั้ง นางคงตัดสินใจได้ว่าจอมกษัตริย์ผู้ใดมีค่าพอที่จะครอบครองศรัทธาแห่งมหาชน!

สุรียาแห่งทภัย โดย ลายน้า

- 8 -

จาดูรนต์รัศมีอันเพ็งโคจรไปสถิตคัล้อยจากกิ่งกลางฟ้าเล็กน้อย
บายแบบนี้เป็นเวลาซึ่งปกตือลิตามักว่าง เวลาพักผ่อนตามการผลิตเวรของนาง
ก้านัลใหม่ ไม่ต้องไปฝึกงาน ทว่าด้วยเมื่อยามเช้าที่ผ่านมาพวงมาลัยของนางยังไม่
เสร็จสิ้นด้วยการเถลไถลหาเหตุป็นต้นไม่สังเกตุการณ์จนถูกเพื่อนสนิททั้งสองเอ็ด
อึง สินีแลมยุราพยายามจะช่วยร้อยต่อแล้วก่อนถึงที่พักอันเป็นสิ่งปลูกสร้างจาก
ศิลาแกร่งกันห้องมีประตูเป็นแถวเรียงเป็นส่วนห้องพัก ทว่าดันพบกับปารวดี...
หัวหน้านางก้านัลวัยสามสิบเข้าเสี้ยก่อน

“อสิตา เหตุใดหายไปกันตั้งนานมาลัยพวงเดียวเจ้ายังร้อยไม่เสร็จสิ้น”

“ข้า...” ตัวชนประจำถิ่นอ้าอึ้งทำตาปริบๆ ในระยะประชิดเห็นนัยนตาอึก
ฝายเสียวจัดจ้าเช่นนี้ก็ยากที่จะหาข้อแก้ตัวได้ “ดอกไม้ไม่พอเจ้าคะ ข้าเลยได้มาลัย
มาไม่เต็มพวง”

สินีกับมยุราเองถึงแก่เป็นฝายหลุดเสี้ยวหัวเราะคิกออกมากับคำแก้ตัว
ไม่ได้เรื่อนั้น

ไม่ต้องพูดถึงหัวหน้านางก้านัลที่ยิ่งโมโหกรุ่น

“แยะจริงอสิตา ดอกไม้ทั้งสวนที่ปลูกไว้ให้เก็บมาหัดทำยังไม่พอสำหรับเจ้า
เช่นนั้นก็เชิญแม่นางก้านัลใหญ่ไปเลือกเฟ้นเอาจากท้ายอุทยานเลยดีไหมเจ้าคะ”
ปารวดีประชดประชันข้ายังหยิกแขนอีกฝายเต็มแรงจนอสิตาอุทานออกมาแล
กระโดดหนีก่อนที่จะโดนซ้ำในทีถัดไป

“ไม่ได้โทษกนะเจ้าคะพี่ปารวดี ข้าหาดดอกไม้แบบที่ทำล้งร้อยอยู่ไม่เห็น มี
แต่ดอกไม้อื่นจริงๆเจ้าคะ จะเอามาร้อยก็เกรงไม่เข้ากันจนดูไม่เหมาะจะใช้บูชาใน
เทวสถานตามที่ท่านประจำทุกวัน ดูลิเจ้าคะ”

อสิตาไวพอกที่จะช่วยเอาตะกร้าของนางก้านัลอีกสองคนซึ่งยื่นใกล้มาให้
เปรียบเทียบดู ดอกไม้ของนางเป็นพันธุ์พิเศษซึ่งปลูกไว้ในสวนเฉพาะสำหรับเด็ด
กรองมาลัยแลประดับแจกัน นางเลือกเอาชนิดที่หายากตามคำพูดนั้นจริงๆ

สุรียาแห่งทภัย โดย ลายน้า

- 9 -

ทว่าแค่่มองนัยนิตาหลุกหลิกของนาง ปาววดีก็บอกได้ว่าที่กล่าวอ้างมา เป็นเรื่องบังเอิญแทบทั้งสิ้น

‘โชค’ ละม้ายเข้าข้างอสิตาเสมอจนน่าเหลือเชื่อแต่เป็นความจริงเช่นนั้น หัวหน้านางก้านัดชอนรอยยิ้มขบขันกึ่งเอ็นดูเอาไว้ได้สีหน้าจริงจัง

“ข้ายกประโยชน์ให้เจ้าอีกสักคราวก็แล้วกัน แต่ป้ายนี้จึงนำมาลัยของเจ้า ไปร้อยต่อให้เสร็จค่อยเอามาให้ข้าดูไม่อย่างนั้นข้าจะสั่งคอดอาหารเย็น”

“เอาจริงหรือเจ้าคะ...” นางมิได้ตะกละ ทว่ารู้สึก ‘ความหิว’ นับจากเคย หลงป่าหลายคืนค้ำ “ใครที่เ็นกรองมาลัยยามป้ายกันเจ้าคะ มีแต่ดอกไม้เหี่ยวๆ เฉาๆ พุ่มนี้ค่อยเอาพวงใหม่ไม่ได้หรือไรกัน”

“หากต่อรองอีกคำเดียวข้าจะดยันอาหารเข้าอีกวัน”

อสิตาถอนใจเฮือกใจแต่ก็ตกลงทันควัน

“เจ้าคะ”

“สินี มยุรา ป้ายนี้พวกเจ้าไปช่วยข้าเตรียมการเรื่องอื่นๆทั่วไ้ ถ้าเห็นใคร ช่วยนางจัดหาดอกไม้สำหรับมาลัยข้าจะลงโทษให้หนัก” ปาววดีคาดโทษ

สองนางก้านัดที่กำลังตั้งใจอาสาช่วยจึงหุบปากโดยพลัน

ปล่อยให้ชะตากรรมพัดอสิตาไปยังอุทยานหลวงยามป้ายด้วยประการ ฉะนี้เอง...

เสียงพระพายพัดมากระมัง...

หรือจะเป็นเสียงใบไม้ไหวกันแน่...ก็นางเอนกายลงบนพื้นหญ้าไ้ร่มไม้ใหญ่เ็นะ เปลือกตาที่หลับปริ้มขยับนิดๆแต่ยังไม่ลืมขึ้นมา ร่างที่ทอดยาวไปบน สนามหญ้าไ้ร่มไม้ ชายกระโปรงสีขาวนวลแผ่กระจาย สองมือประสานแนบท้อง ซึ่งกำลังสะทอนขึ้นลงตามจังหวะหายใจ ห่างออกไปเล็กน้อยคือตะกร้าแลมาลัยที่ยังค้างคาแฉกเมื่อยามสายที่ผ่านมาคราวที่ถูกเห็ดอิงจากหัวหน้านางก้านัด

สุรียาแห่งทภัย โดย ลายน้ำ

- 10 -

อลิตาตั้งใจว่าจะเดินมาหาดอกไม้ในอุทยานหลวงแทนเดินเลยไปยังสวนดอกไม้ซึ่งปลูกไว้เด็ดโดยเฉพาะ ที่อยู่ห่างออกไปตามเส้นทางนั้น ไม่มีทหารแถวชายอุทยานฝั่งนี้ด้วยห่างจากที่ประทับมาทางด้านข้างพระราชวัง โนน...เว้นแต่เดินไปใกล้กำแพงต่างหากจึงจะโดนต่อว่าต่อขาน

นางจำได้ว่าเมื่อครู่ใหญ่หนึ่งคิดหาวิธีเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท แต่เพราะสายลมเย็นๆที่พัดสดชื่นพาให้ค่อยๆเอนหลังลงนอนแลฝ่อนคลายจนหลับตาลง...

เสียงสายลมที่แว่วเข้าโสตแทรกซำ ดังๆหยุดๆ

...ลูกดูดีไหมนะ...

ไม่ละ แถวนี้จะมีใครเข้ามาใกล้

บางทีหากนอนหลับไปแล้วเข้าสู่พระสุบินของกษัตริย์แห่งชมพูบดีได้ เรื่องต่างๆคงง่ายกว่านี้ นางจะได้มีต้องคิดหาทลวิธีต่างๆนานาต้องลำบากลำบากกาย การทูลทูลทูลถึงที่ไปที่มาที่ไปแห่งนางคงนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงมหาศาลแน่นอน!

น้ำเสียงบุรุษดังแถมดูนิดๆเยื้องมาจากด้านบนศีรษะ

“ทำไมเจ้ามานอนที่นี่”

คนกำลังคิดฟุ้งซ่านสะดุ้งโหยงทันที นางยกคางขึ้นในลักษณะการเงยหน้าแห่งนมองปลายเท้าของผู้บุกรุกพื้นที่ส่วนตวักะทันหัน สายตาของนางมิได้ปิดบังความตกใจที่เผยชัดเจน

“ท่านอย่าฟ้องพี่ปารวดีนะ” ประโยคที่หลุดไปตามสัญชาตญาณบ่งชี้สถานะที่อีกฝ่ายพอจะเริ่ม ‘เข้าใจได้’

“อ้อ...นางกำนัลละสิทา ถึงได้กริ่งเกรงปารวดี”

นางเลื่อนสายตาได้จากรองเท้าหนึ่งสีดำขึ้นสู่กางเกงผ้าเนื้อดีจนถึงชายเสื้อตัวยาวที่ทับด้วยเข็มขัดอีกเส้นประดับหัวเข็มขัดจากอัญมณีค่อนข้างมีราคา ทว่าเลยขึ้นไปจากนั้นก็กลับถูกบังสายตาคนนอนสังเกตสังกาด้วยแผ่นหนังขนาดค่อนข้างใหญ่พอสมควร นางเข้าใจว่านั่นคงเป็นแผนที่เก่าอะไรสักอย่างซึ่ง

สุริยาแห่งทภัย โดย ลายน้า

- 11 -

‘เขา’ น่าจะใส่ใจกับมันจนบังเอิญเดินผ่านมาเจอนางเข้าแลเกือบเหยียบเอา ดีแต่
ยังทำไว้ทัน

คนเลี้ยงไรกันเดินบารวากับวิฬาร์...

เขาเลื่อนแผ่นหนังลงเล็กน้อยจนเห็นควีนานาเป็นปิ่นกับนัยน์ตาคมสีดำจัด
ทอดมองมา ทว่าใบหน้าส่วนใหญ่อยู่อ้างหลังวัดถุนั้น

“ท่านเกือบเหยียบข้า” หางเสียงอสิตาดัดกิ่งตำหนิเล็กน้อย

คนที่นางสรุปเอาเองว่า ‘บังเอิญผ่านมา’ กล่าวซ้ำๆเชิงต่อว่ากลับทันควัน

“เจ้าไม่ควรมานอนแถวนี้” เขาเน้นย้ำ

“ท่านเป็นทหารเพิ่งเข้าวังมาใหม่ละสิ ดูทีไร...เครื่องแบบยังหามีไม่ ทำมา
เป็นสังฆสน” อสิตาดับเล็กน้อยยังไม่มียี่ท่าจะลุกมาสนทนากันดี ๆ

นางทำเสมือนการสนทนากับทหารใหม่แปลกหน้าสักคนในอาณาเขต
พระราชวังมิได้สลักสำคัญ

อีกฝ่ายก็ชะงักงัน เฝ้ายลนครู่คล้ายกำลังประเมินท่าทีของนาง

ชายหนุ่มสั่ง “ลุกขึ้น...เดี๋ยวนี้...”

“ไม่ละ...วันนี้ข้าโดนหัวหน้านางกำนัลเอ็ดตมาพอบแรง ท่านหลีกไปทางอื่น
เถิด ข้าอยากนอนคิดอะไรเล่นเพลินๆตามลำพัง”

บุรุษแปลกหน้าถอนใจจนได้ยินเสียงแว่วดัง

นางเดาได้ไม่ยากว่าอีกฝ่ายคงอยากเดินหนีเต็มที แต่ติดที่จะปล่อยนาง
เอาไว้ก็ดู...แปลกๆ...เออาการ

“ระเบียบในวังห้ามไม่ให้มาเกาะกะเพนพ่านยังราชอุทยานเช่นนี้ เจ้าเป็น
นางกำนัลก็ควรทำตัวให้ถูกต้องตามกฎหมายก่อน ข้าจะได้เดินไปธุระของข้าต่อเสียที”
ชายหนุ่มพยายามอ้อมเสียงเอาไว้แต่ก็แฝงอำนาจในคำสั่งเต็มที

...ยุ่งซะมิด...

อสิตาคิดพลางพลิกตัวหนีตะแคงข้าง หันหลังให้ แถมยังหลับตาอย่างไม่
ใส่ใจ

สุรียาแห่งทภัย โดย ลายน้ำ

- 12 -

ปกตินางทำแบบนี้คนส่วนใหญ่มักเล็กยุ้งกับนาง ทว่าท่ามกลางความเงียบซึ่งก่อตัวชั่วคราวหนึ่งนางก็อุทานออกมาเมื่อเห็นแผ่นหนังอันเป็นแผนที่ปลิวสู่สนามหญ้า

ร่างบางทั้งร่างถูกคนตัวสูงอุ้มจนลอยวูบพันพื้นดินง่ายดาย ใบหน้าของนางถูกพลิกรั้งให้อยู่ในวงแขนกำยำ แรงกระชับนั้นมหาศาลแต่ก็นุ่มนวลเกินกว่าจะเรียกว่าเป็นการหักหาญทำร้ายร่างกายได้ มุมที่นางเงยมองคางคมสันดูพร่าพรายเงาแดดระยิบระยับพรรณรายอยู่ใกล้เกินกว่าจักจะทันจับภาพรายละเอียดบนโครงหน้านั้นเห็นถนัดชัดเจน

แต่ก็ใกล้มากพอที่สายตาเบิกกว้างของนางหันไปสับกับนัยน์ตาสีดำราวกับผืนน้ำลึกล้ำ

ได้ความนิ่งสนิทแห่งผืนน้ำกลับแฝงอำนาจที่ชวนครั่นคร้ามหวั่นไหววูบขึ้นเป็นระลอก

ความเยือกเย็นแบบที่นางตระหนักขึ้นว่าเขาหาใช่ 'เพื่อนเล่น' ต่อปากต่อคำด้วยได้ไม่

อสิตากลืนน้ำลายอย่างฝืดคอก่อนบอกล่อลวงว่า

“ปล่อยข้าที ข้าไม่นอนเล่นที่นี่แล้วก็ได้”

“ไม่มีใครบอกเจ้าหรือไม่ว่าเป็นนางกำนัลต้องใช้ชีวิตตามระเบียบแบบแผนเอี่ยงไร”

“แบบแผนมีแต่น่าเบื่อเจียนตาย” อสิตาเบ้หน้าอย่างยังไม่หายจากนิสัยเดิมๆ

คนตัวสูงใหญ่ได้แต่ทอดถอนใจยาวคล้ายระอานางเต็มที

นางรู้ชัดเมื่อสัมผัสแผ่นอกแข็งแรงที่ประชิดท่อนแขนของนางซึ่งกั้นลำตัวระหว่างกันเอาไว้

คำซุกกลายๆ ไม่วายหลุดออกมาจากบุรุษแปลกหน้า

สุรียาแห่งทภัย โดย ลายน้ำ

- 13 -

“ข้าควรเรียกทหารยามมาจัดการเจ้าหรือไม่ว่าเรื่องนี้ไปบอกหัวหน้านางกำนัล”

ประโยคนั้นทำให้คนเตรียมใกล้เกลี่ยห้วงเอาตัวรอดหุบปากลงจับทันใดกลัวเสียที่ไหนกันทหารยามนะ...ที่นางเกรงกลับเป็นหัวหน้านางกำนัลจะเอ็ดอึ้งหากรู้ว่าป่านนี้มาลัยยังไม่มีควมคืบหน้าขึ้นเลย

“ถ้าท่านวางข้าลงข้าจะถือว่าไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น นับหนึ่งถึงสามต่างคนต่างเดินไปจากที่นี่...ตกลงหรือไม่” คราวนี้อสิตานิ้วนัดทุกถ้อยคำกึ่งให้สัญญา ทว่าอีกฝ่ายยังคงปักหลักนิ่งเฉย

ใบหน้าเขาพราพรายได้แสงตะวันที่สองพันช่องกึ่งไม่ลดลงมาย้อนสายตานาง กระนั้นยังคงพอเห็นคางแกร่งเป็นเหลี่ยมเล็กน้อยมีไรเคราสีเขียวจาง บัดนี้อสิตานิ้วนัดให้พ้นจากนางไปไว้วางเสียที

ไม่เคยมีมาก่อนคนที่รับมือกับนางด้วยวิธีอุกอาจเช่นนี้

นางควรถือตัวกับบุรุษแล้วไว้วางแต่ในสถานการณ์หมิ่นเหม่ที่อยู่กันตามลำพังห่างหูตาผู้คนเช่นนี้คงแลใจเขลาตลอดจนรนาหาเรื่องเติมที่ อีกทั้งฝ่ายที่กำลังอุ้มนางเอาไว้ก็คงคิดแค่สั่งสอนมากกว่าจะคุกคามฉวยโอกาสต่อสตรี

ไม่มีความชั่วร้ายในอำนาจที่แผ่รายรอบตัวเขาให้อสิตานิ้วนัดสัมผัสได้

นางจึงรู้สึกไว้วางใจพอประมาณ

ความประหลาดใจจากสิ่งที่ถูกกระทำ ห่างไกลจากสิ่งที่เรียกว่าชิงชัง อสิตานิ้วนัดจึงถือคิดว่าควรหันหน้าเข้าเจรจากันดีๆเพื่อมิให้เรื่องบานปลายกว่าควรเป็น อันที่จริง...นางกลัวเขาเอาไปฟ้องหัวหน้านางกำนัลเสียมากกว่า ว่าเขาพบนางหลบมานอนทอดหุ่ยอยู่แบบนี้

“วางข้าลงแล้วต่างคนต่างไป ท่านว่าดีไหม” คำตอรองจึงออกมาดังนั้น

เขากลับดำนิเชิงสั่งสอนอย่างผู้ใหญ่ว่า “เจ้าไม่ควรดีกับใครโดยไม่รับฟังเหตุผล กฎระเบียบหาใช่ทรงขังไม่ แต่มีไว้เพื่อรักษาความสงบให้ดำเนินต่อไป”

สุริยาแห่งทภัย โดย ลายน้ำ

- 14 -

นางขบริมฝีปากตริกตรองชั่วขณะก่อนพยักหน้าง่าย ๆ ละพยศ

“ข้าจะยอมให้กับท่านสักคนก็แล้วกัน ทีนี้ว่างข้างลง...เบา ๆ ละ ถ้าข้าเจ็บตัวขึ้นมารับรองเสนาบดีเมธา ท่านลุงของข้าเอาเรื่องท่านแน่ๆ”

“ที่แท้หลานสาวเสนาบดีการต่างประเทศ...” อีกฝ่ายรับทราบแต่ยังไม่มีความเห็นว่าอะไรจะปล่อยลงตามคำสั่งนั้น “ลุงเจ้าคิดยังไงกัน ข้าได้ข่าวมาพักหนึ่งแล้วว่าหลานสาวท่านเมธาเข้ามาเป็นนางกำนัลในวัง แต่เพิ่งรู้ว่าเจ้าออกจะไม่ธรรมดาเลยอย่างน้อยก็เรื่องแอบดู นี่ปารวตีรู้หรือไม่ว่าเรื่องที่เจ้าแอบมานอนเล่นตอนบ่ายแถวนี้”

“นางสั่งให้ข้ามาเก็บดอกไม้กรองมาลัยให้เสร็จ”

“ดอกไม้ตอนบ่ายคงโรยราเต็มที”

“ปล่อยที...ข้ายังมีงานต้องทำให้เสร็จก่อนที่จะโดนงดอาหารเย็น” คราวนี้น้ำเสียงนางเริ่มอ่อนลงอย่างจ้านจนจากใจ

เจ้าของร่างสูงยอมปล่อยนางลงช้า ๆ

เมื่อนางตั้งหลักยืนนิ่งอยู่ได้ เขาเดินไปเก็บแผนที่ตนเองมาพับเหน็บกับเข็มขัด แล้วยังหยิบตะกร้าขึ้นมาถือไว้

“ท่านจะยึดตะกร้าข้าไว้หรือไร” คราวนี้สีหน้าของนางไม่สู้สบายใจขึ้นมาจริงๆ

สิ่งที่ไม่ทันคาดคือคำตอบภายใต้ท่าที่สงบเสมือนหนึ่งไม่มีอันใด

“ข้าจะช่วยเก็บดอกไม้ให้เพื่อเจ้าจะได้หมดข้ออ้างอยู่แถวนี้โว้ว ส่วนเรื่องผีมีกรองมาลัยนั้น...” ชายหนุ่มวัดดวงตาคลมลงยังงานฝีมือที่สะบัดสะบอมเกินสภาพจะเรียกว่ามาลัย แม้ไม่เคยยอมมากก็ทำให้อุสิดาทหารนำร้อนผ่าวทันที่ทันใด

“ข้าทำได้ดีกว่านี้หากตั้งใจ”

ชายหนุ่มจ้องใบหน้าเรียวเล็กของนางเหมือนขังใจ

สุดท้ายเขาเอ่ยเพียงว่า

“นั่นไม่ใช่ปัญหาที่ข้าต้องมารับฟัง”

บทที่ ๒

คนปากคอรัยกาจ...หากแต่...มิใช่ชั่วรัย...

อสิตาง่วนอยู่กับการเล็กลีบดอกลิบดอกไม้หอมเบื้องหน้าร้อยลงกับเข็ม ความร้อนรุ่มอย่างซัดใจแปลกๆค่อยกลายเป็นความระรื่นเยือกเย็น มยุราซึ่งเพิ่งเสร็จจากงานเดินผ่านประตูห้องพักซึ่งเปิดกว้างไว้รับลมเย็น ลีวตรงมานั่งเคียงกัน บนเตียงไม้ซึ่งประกอบด้วยเครื่องนอนแต่ถูกแปรสภาพกลายเป็นที่นั่งกรองมาลัย ชั่วคราว สีหน้าของนางกำนัลผู้เข้ามาใหม่ดูตื่นเต้น

“มีคนเอามาสิ่อกันว่าเห็นเจ้าเดินเล่นกับบพหารรูปร่างมอยู่ในอุทยาน แต่ไกลเกินกว่าจะเห็นหน้าเขาได้ถนัด จริงเท็จยังไ้กันอสิตา”

เข็มร้อยมาลัยแฉลบจนคนถูกถามสะดุ้งหันขวับมาจ้องตาค้างโดยพลัน

“ใครเห็น!”

...ก็ว่า ดูซ้ายดูขวาดีแล้วนะนี่...

“สินี” คนเฉลยยิ้มแป้น ดึงเอาเข็มร้อยมาลัยออกจากมืออีกฝ่ายเพื่อดึงเข้าสู่การสนทนาจริงจังขึ้น “นางเห็นตอนผ่านไปประตูแถวนั้นแต่กำลังรีบเลยไม่ทันเข้าไปดูให้รู้แน่ว่าเจ้าอยู่กับบุรุษผู้ใด เดว่าหนุ่มๆในวังก็มีแต่ทหารยาม”

“ข้าหาู้ไม่ว่าเขาเป็นใคร คงเป็นพวกทหารเข้าวังมาใหม่ยังไม่เห็นสวมเครื่องแบบ เขาช่วยข้าเก็บดอกไม้เพราะเห็นป้ายคล้อยเต็มที”

อสิตาละประเด็นที่นางนอนเล่นจนเป็นที่ซัดตาเขาเข้าแลโดนเอ็ดมากลายๆ

นางไม่ชินกับการถูกชายแปลกหน้าแตะเนื้อต้องตัว แต่ทว่ากลับกรณีชายหนุ่มผู้นั้นางกลับรู้สึกได้ถึงนิสัยอันสมควรแก่การเว้นกติกานันไว้

สุรียาแห่งทภัย โดย ลายน้ำ

- 16 -

มีบางอย่าง 'คู่ควร' ต่อการไว้วางใจ

บางสิ่งที่ประจักษ์มาบางๆ คลี่กระจายรอบกายเขา ชวนให้นางสัมผัสได้
ค่อนข้างชัดเจน...

“มีเพื่อนใหม่บ้างจะเป็นไร ใครกำหนดว่าเพื่อนใหม่ต้องมีแต่สตรีเท่านั้น
เล่า” อสิตาหาข้ออ้างโมเม

เมื่อนึกถึงคนที่ถูกเหมาเอาตัวๆ ว่าเป็นสหายใหม่ คงไม่รู้สึกยินดีแน่กับ
สถานะนั้น นางก็ได้แต่อมยิ้ม

มยุราหรือตาลลงอย่างเท่าทันด้วยวัยไล่เลี่ยกัน

“นั่นแน่ อสิตา เจ้ายิ้มแบบนั้นข้าว่าต้องมีอะไรมากกว่าที่เพ็งบอกมาแน่แท้
เชียรว”

“หาได้มีไม่!” อสิตาปฏิเสธแบบไม่หยุดคิด

“เจ้าพูดถึงเขาแล้วยิ้มด้วยเหตุใดเล่า”

คนเจ้าคารมตาพราวสดใสนัก

“ข้าแค่ข้าที่ผู้ชายตัวโตช่วยเก็บดอกไม้แบบมือเบา เจ้าดูนี่สิมยุรา ดอกไม้
ในตะกร้าข้าเหล่านี้แทบมิได้ข้าเลย”

ส่วนที่ข้ามันนะ ฝีมือนางเองล้วนๆ

เพราะปกติอสิตาใจร้อนขณะทำงานเป็นทุนเดิมที่ติดตัวมา

‘มือ’ ซึ่งช่วยยื่นไปเด็ดดอกไม้จากกิ่งสูงลงสู่ตะกร้าให้ เป็น ‘มือ’ เดียว
ที่นางมองเห็นความเอาใจใส่ต่อดอกไม้แลสิ่งรอบกายมากกว่าใครทั้งนั้น

เขาทำให้นางอุ่นในหัวใจ

อสิตามีต้องยกมือแนบอกบัดนี้ก็ราวกับจะระลึกรู้ สิ่งที่อยู่ลึกลงไปราวกับ
มีดวงสุรียดวงใหม่ส่องแสงสว่างกระจ่างเจิดจ้าอ่อนหวานนัก ใบหน้าเข้มขรึม
คมคายของคนซึ่งนางลอบมองด้วยหางตาบอยหนเมื่อบายที่ผ่านมา ตรึงสูดวงตา
ของนาง

อสิตารู้ดีว่าตนควรเป็นผู้ที่ตรงต่อใจ!

สุริยาแห่งทภัย โดย ลายน้ำ

- 17 -

“ข้าขอบเขา แต่ข้าหาได้รู้ชื่อของเขาไม่”

“อสิตา! ช่างบอกข้าออกมาได้ นี่เจ้ารู้ตัวไหมว่าเอ่ยวาจาเยี่ยงไร” มยุราหัวเราะออกมาแม้จะขบขันแต่ก็ระคนไปกับความตกใจ

คนถูกถามกล่าววาจาอ่อนหวานโต้ตอบทันควัน

“ข้าแค่ถูกใจชายแปลกหน้าเท่านั้น หาได้ทำผิดกฎระเบียบใดๆนี่นา”

“เจ้าชักจะร้ายขึ้นทุกวัน”

เพื่อนสนิทใช้ปลายนิ้วจิ้มจมูกโด่งแหลมเล็กของอสิตาอย่างหมั่นไส้

อสิตาเอนกายหนีจากการเข้าเหย้าแต่เพียงเท่านั้น สายตาของนางมุ่งมั่นจริงจังผิดแปลกกว่าทุกวัน

“อย่างไรเสียการได้เข้าเฝ้าองค์หริทศวัตต้องมาเป็นอันดับแรก เรื่องในวันนี้ อีกหนอยข้าคงลืมไปเอง”

เชื่อว่าคนเราจะมีโอกาสประสพพบหน้ากันบ่อยเท่าที่ใจอยากให้เป็น...

อารมณ์ระงึนกลายเป็นความใจหายหดหู่ แต่เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างยังคงเห็นท้องนาพรางด้วยแดดยามเย็นสีแดงก่ำที่ส่องลอดเมฆาสีขาวสร้างพิภพให้สดใส อสิตาจึงปิดความเสียดายนั่นออกพ้นความคิดคำนึงไป

หน้าที่ควรมาก่อนใช่หรือไม่

เรื่องอื่นๆที่อาจไขว่เขวไปบ้างหากมิใช่ผลดีต่อใคร นางยังรู้จักสะกดใจตนเองแม้จะหวั่นไหวกับการตัดสินใจนั้นเต็มที

อสิตาบอกตัวเองเป็นครั้งที่สามร้อยว่านางแยกแยะได้ กระนั้น อีกสองวันถัดมาบายที่ว่างนางยังมีแก้ไขของแยกจากเพื่อนเจ็ดเวลาพัก หิวตะกร้าบรรจุมาลัยซึ่งร้อยเองกลับมายังอุทยาน ความหวังวูบลับชะงัดนักเมื่อพื้นที่โอบล้อมด้วยร่มไม้แลพุ่มกุสุมามิได้ปรากฏเงาร่างผู้ใด

วันนี้สุริยาที่ศรียวกับจะดับแสงลง ณ ใจนางนั้น...

สุริยาแห่งทวย โดย ลายน้า

- 18 -

เสียงสนทนาของคนกลุ่มใหญ่ซึ่งนางได้สดับทำให้อสิตาหันรีหันขวางอย่างตกใจ บุรุษกลุ่มใหญ่เฝyleftพื้นกำแพงพุ่มพฤกษที่ตัดแต่งกิ่งใบเอาไว้หนาดาค่อนข้างกะทันหัน

“นั่นใครขวางทางเสด็จเจ้าชายฉัตริน!” เสียงตวาดจากนายทหารราชองครักษ์ผู้ถูกรุกกันเข้ามาหาดังลั่น

อสิตาทรุดลงคุกเข่ายังพื้นหญ้าอย่างหมดข้อกังขาในกลุ่มผู้มาใหม่

สายตาของนางจรดต่ำลง ขณะที่คมศาสตราวุธแต่ละลงยังคอด้านข้างทันที ความเย็นเยือกของปลายหอกด้ามยาวนี้ทำให้ความทรงจำเมื่อคำคืนหนึ่งหวนกลับมาจใจสั่นรัวด้วยความกลัวอย่างฉับพลัน

“ไม่เป็นไร...ปล่อยนางเถิด คงเป็นนางกำนัลที่มาเก็บดอกไม้ละแวกนี้”

อสิตาได้ยินพระสุรเสียงอันโยนเจือกระแสรวดล้นด้วยซ้ำ

นางลืมตัวเงยขึ้นสบพระเนตรบุรุษผู้หนึ่งซึ่งกำลังทอดตรงมา

ยังทรงหนุ่มฉกรรจ์...แต่ชันษาเจ้าชายพระอนุชาแห่งชมพูบดีก็ยี่สิบห้ามากพอที่จะทำให้นางกำนัลใหม่อย่างอสิตาระลึกได้ว่าตัวเองในวัยสิบแปดปีช่างดูไรเดียงสาวาดรูณีแรกุ่นขาดความน่าเชื่อถือสำหรับทุกคำแก้ตัวที่มาเดินเที่ยวท่องในเขตอุทยานหลวงแบบนี้

ฉัตรินทรงทำราวกับว่าสตรีซึ่งกำลังคุกเข่าเบื้องพระพักตร์นั้นคุ้นเคยยิ่ง

เจ้าชายพระอนุชาแห่งชมพูบดีบัดหอกออกพ้นจากนางแทนบัญชาจะจับโทษทัณฑ์ของการขวางทางเสด็จแบบไม่ตั้งใจ พระฉวีค่อนข้างขาว วรกายสูงโปร่ง อยู่ในฉลองพระองค์สีเขียวเข้ม พระแสงดาบยังอยู่ในฝัก ประดับมรกตฝังเพชรเม็ดเล็กเรียงราย...เครื่องหมายบอกพระอิสริยยศอันสำคัญแห่งราชวงศ์อันทรงศักดิ์ซึ่งได้รับการพระราชทานให้ จากพระราชบิดาผู้เป็นกษัตริย์องค์ก่อนแห่งชมพูบดี

สุริยาแห่งทวย โดย ลายน้า

- 19 -

บัดนี้พระเชษฐาขึ้นครองราชย์ได้หลายปีมาแล้ว หากองค์หริทศวีราชัน เป็นเกศแก้วซึ่งปวงชนเทิดทูน องค์ฉัตริน...พระอนุชาก็ถูกลือชานไปไกล ด้วยพระ อัจฉริยภาพอีกหลายด้านอันมิได้ด้อยไปกว่ากัน

บัดนี้อสิตาได้ทัศนาวหนึ่ง ในเชื้อพระวงศ์พระองค์สำคัญของแคว้นชฎบตี แล้วในระยะประชิดด้วยสายตาของนางเอง!

“เจ้า...ลูกชิ้นลี”

“ขอบพระทัยเพคะ” อสิตาพยายามลูบแต่เพราะความกลัวที่แล่นปราดจับ เมื่อครู่ทำให้เขาอ่อนลงไปอีกครั้ง

พระหัตถ์ถือฝ่ายั้งต้นแขนนางไว้ ฉัตรินทรงขยับมาประชิดทันควัน

“ระวังหน่อย” สายพระเนตรที่อยู่ใกล้นั้นทอแววขบขันจากพระทัย

ความใกล้ชิดอันเป็นไปโดยธรรมชาตินั้นทำให้ชายสูงวัยซึ่งติดตามมา ในขบวนส่งเสียงกระแอมออกมา อสิตาทรงตัวได้จึงถอยห่าง นางย่อตัวอีกครั้ง ถวายบังคมก่อนยืมนิดๆ ตาเบิกกว้างติดจะตื่นๆด้วยซ้ำ

“ขอประทานอภัยเพคะ หม่อมฉันมาหาดอกไม้ไปร้อยมาลัย ไม่ทันคิดว่า แดงนี้จะมีผู้ใดใช้ทาง”

“ฝ่าบาท...เสด็จต่อเกิดพระเจ้าค่ะ”

“จะรีบไปไหนกันท่านรณชิต แ่่งงานปรับปรุงอุทยานเล็กน้อย เจ้าพี่หริ ทศวีไม่ได้คาดโทษใครเอาไว้ อันที่จริงให้เสนาบดีวังอย่างท่านรับไปเองเลยก็ไม่เห็น จะเป็นไร” ฉัตรินทรงแสดงพระอาการมิผู้ใส่พระทัยในราชกิจซึ่งได้รับมอบหมายมา มากไปกว่าการสนทนากับนางก้านัลหน้าใสชวนเอ็นดูนางเดียวซึ่งบังเอิญได้พบ พาน

เสนาบดีวังจึงได้แต่ฝืนยิ้ม ถอยห่างออกมา

มาลัยดอกไม้มของอสิตากลายเป็นของที่สายพระเนตรเจ้าชายฉัตรินจับนึ่ง

“เจ้าร้อยเองรี...ชื่ออะไรกัน”

“หม่อมฉันชื่อ...อสิตา เพคะ” คนตอบเองละม้ายยังงๆ

สุริยาแห่งทวย โดย ลายน้า

- 20 -

คราวนี้ฉัตรินซึ่งทรงยืนอยู่ใกล้ สรวลเต็มสุรเสียงได้ยินกังวานไกล

“ข้าถามชื่อดอกไม้ ไม่ได้ถามชื่อเจ้า”

“อ้าว หม่อมฉันไม่รู้ชื่อเพคะ...” คนซึ่งปกติช่างจำนรรจาอุทานออกมาเสียอย่างนั้น ก่อนแก้เก้อด้วยการยิ้มกว้าง ส่งให้ดวงหน้าโสภายิ่งจับตาคนกำลังทอดพระเนตรมายังนางอย่างพึงพระทัยลึกๆในที

“ไม่รู้ข้าถามเรื่องใด หรือไม่รู้ชื่อดอกไม้นั้นชื่อว่าอะไรกัน”

นางสรวลภาพตามจริงเมื่อเริ่มตั้งหลักได้ “ทั้งสองประการเพคะ คงต้องขอประทานอภัยอีกที”

บุรุษผู้ครองพระยศเป็นรองเพียงกษัตริราชเจ้าทรงคว้ามาลัยในตะกร้าไปถือด้วยพระอาภักิริยาผ่อนคลายยิ่ง

“ถ้าเช่นนั้นมาลัยนี้ ข้าขอ”

“แต่ว่า...” เมื่อนางทำเหมือนจะขยับตามมาลัยพวงนั้นแล้วก็ชะงักเมื่อนึกถึงฐานะอีกฝ่าย

ฉัตรินทรงสังเกตเห็น เนตรหรือลงอย่างทรงครีမ်พระทัยรับสั่งถามทันที

“มาลัยนี้มีเจ้าของแล้ววี”

...เจ้าของที่ไม่อยู่ที่นี่นะหรือ...

อลิตาอยากจะถอนหายใจเฮือกใหญ่ออกไปดัง ตัดใจพูดไปว่า

“ถือว่าหม่อมฉันถวายเป็นการไถโทษเกิดเพคะ”

“ตกลงตามนั้น” ทรงรับคำง่ายๆตามพระอุปนิสัยที่มี “ขอบใจนะอลิตา นับแต่นี้ข้าจะจำชื่อเจ้าเอาไว้ด้วยเช่นกัน”

“หม่อมฉันเป็นเพียงนางกำนัลหาได้มีความสำคัญอันใด”

“แถวนี้มี ‘คนสำคัญ’ เยอะเกินไป” รับสั่งมีนัย

อลิตาแผลอมองไปทางเสนาบดีวังที่กำลังทำหน้ายุ่ง ร่ามผอมสูงของชายวัยหกสิบสี่อยู่ในเสื้อผ้าเนื้อดี ศิระชะซึ่งลั่นเลียนไปครั้งไม่ได้ลดความภูมิฐาน ทว่าท่าทางลำบากใจราวกับต้องตัดสินใจเรื่อง ‘พระสหาย’ แทนฉัตรินเสียเองอลิตา

สุริยาแห่งทวย โดย ลายน้า

- 21 -

ก็เริ่มเข้าใจได้ว่าพระอนุชากำลังแกล้งเหน็บชายสูงวัยเล่น อาจจะมีขม่นกันมาก่อนหน้านี้

นางหลุดเสียงหัวเราะออกมา พาเอาฉัตรินเองทรงแยมโอบอุ้มไม่เจ๊กัน

“ท่านลุงของหม่อมฉันก็เป็นคนสำคัญนะเพคะ ท่านเป็นเสนาบดีการต่างประเทศ”

“เจ้าเป็นหลานท่านเมจางั้นหรือ ตีจริง” รับสั่งแสดงความประหลาดใจ ทว่าทำยๆ คล้ายจะทรงยอมรับผู้ที่กำลังเอ่ยถึงอยู่พอสมควรตามฐานะอีกฝ่ายซึ่งถูกแต่งตั้งมา

อลิตาน้อมรับอย่างเต็มความภูมิใจ “แคว้นชยุบดีเลือกเสนาบดีการต่างประเทศหาผิดคนไม่”

“เจ้าเองก็น่าสนใจ”

ฉัตรินยอมรับกับพระองค์เองว่าน้อยครั้งนักที่จะเจอสตรีผู้สนทนากับพระองค์ได้อย่างไม่น่ารำคาญพระทัย จึงหะการพูดจาของอลิตาแม้ว่าแรกนั้นนางดูตกอกตกใจอยู่บ้าง ครั้นตั้งตัวได้นางก็เจรจาจะฉานอย่างมั่นใจในตัวเองเห็นได้ชัด โดยปกติเหล่านางกำนัลหรือสตรีอื่นซึ่งทรงได้พบมามีแต่มักถูกสอนให้หลบสายพระเนตรบ้าง หรือไม่ก็ติดเขินอายดังธรรมชาติสตรีเมื่อพบบุรุษซึ่งทรงศักดิ์แลสง่างาม ไม่เป็นอันคุยกันรู้เรื่องแทบทุกคนจนเจ้าชายพระอนุชาแห่งชยุบดีทรงทอดพระเนตรผ่านๆ เจรจากับนางเหล่านั้นพอให้พ้นกันไป

ด้วยลักษณะการนี้เจ้าชายพระอนุชาจึงทรงมีพระปฏิสันถารสั้นๆ

“ข้าถูกใจเจ้า แหวนวงนี้แทนรางวัลจงรับเอาไปสิ”

ดวงตาวาววับกอบปรไปด้วยน้ำหล่อเลี้ยงของแทบนางสะท้อนบนพระอัมรงค์ประดับเพชรซึ่งฉัตรินถอดจากพระกนิษฐาขึ้นประทาน

“จะดีหรือเพคะ...” อลิตาลังเล

มิใช่เพราะเพชรงาม ทว่าสิ่งที่กำลังจะรับคือน้ำพระทัย

สุริยาแห่งทภัย โดย ลายน้ำ

- 22 -

อีกฝ่ายรับสั่งหนักแน่น “รับไปอลิตา ค่าแห่งมิตรภาพหาประเมินได้ด้วยสิ่งของใดๆ ที่ข้าบอกนี่ออกมาจากหัวใจ วันนี้เจ้าเป็นคนแรกที่ทำให้ข้าหัวเราะออกมาได้ แหวนวงนี้แทนสัญญาผูกมัดระหว่างเราไว้ เจ้าจะได้หนึ่งอย่างที่ต้องการเมื่อเอ่ยปากขอมา แลสิ่งนั้นมิเหลือบ่ากว่าแรงเกินกว่าข้าสามารถสรรหาหรือทำให้ได้”

ประกายความหวังจูดวบในดวงตาใสจนสว่าง

อลิตามีรู้ตอกว่าจะได้ใช้ธำมรงค์สักจានี้เมื่อใด แต่สังหรณ์เร้นลับกลับปรากฏในจิตใจลึกลงไป วันหนึ่งฉัตรินจะทรงมีความหมายต่อวิถีชีวิตของนาง

ฉัตรินเสด็จจากไปพร้อมข้าราชการแล้ว คนซึ่งเอนกายซุ่มเงียบ
มานานบนคาคบไม้สูง มองตามร่างบางของนางก้านล่ใหม่ซึ่งถอนใจเสือกยกตะกร้ามาเขย่าราวกับอยากให้มีปาฏิหาริย์บังเกิดมาลี้ยงออกจากความว่างเปล่า...เห็นแล้วรอยยิ้มนิศาก็ผุดขึ้นบนริมฝีปากเขาง่ายดายยิ่ง নয়นต์าสีดำนิลฉายแสงแรงกล้าเกินกว่าจะปิดบังความขบขันประดามี

“เจ้านี้...ไม่ไหวจริงๆอลิตา...” คำพึมพำอย่างระอาแต่แฝงความเอ็นดูแปลกๆดังออกมาอย่างแผ่วเบา

เขาเอื้อมมือไปเขย่ากิ่งไม้จนใบขยับส่งเสียงกราวลั่น

นางที่อยู่เบื้องล่างห่างออกไปจากโคนไม้สะดุ้งเสือกหันขวับ เงยมองมาราวกับกำลังเห็นภูตผี

ดวงตากลมโตของนางเบิกกว้างแต่เขาเห็นชัดว่ามันวาววับดุจอัญมณี

“ท่านอยู่ที่นี้!”

นางอุทานบางประการที่เขาจับใจความไม่ทัน ก่อนก้าวไว้วัวเข้ามาหา

นำเสียดายที่ใบหน้าคมสันถูกเกลื่อนด้วยเค้าเฉยชา เรียบเรื่อย ก่อนที่นางทันได้เห็นบางสิ่งซึ่งซ่อนอยู่ในอารมณ์เมื่อครู่นี้

สุริยาแห่งทภัย โดย ลายน้า

- 23 -

อลิตามองตามร่างสูงซึ่งเหวี่ยงกายกลับลงมายืนยังพื้นพอดิบพอดี เพิ่งสังเกตแบบชัดๆ เต็มตาเป็นหนแรกว่าอีกฝ่ายมีเรือนกายสูงประกอบด้วยไหล่กว้าง หลังตรงสง่า แข็งแรงบึกบึน

“ท่านเป็นใครกันแน่จึงได้เดินเที่ยวไปทั่วอุทยานหลวงเช่นนี้” ข้อสงสัยของนางกึ่งประชดในที

เขาตอบเรียบๆ เกินกว่าจะตีความในน้ำเสียงได้ว่า

“ข้าหาใช่เจ้าชายฉัตรินที่เจ้าได้เข้าเฝ้าเมื่อครู่นี้ก็แล้วกัน”

“อ้อ...ท่านเห็น” อลิตายิ้มรำเริงขึ้นได้อีกครั้ง “เช่นนั้นท่านคงเห็นแล้วว่ามาลัยของท่านถูกยึดเอาไป ข้าไม่กล้าพอจะปฏิเสธรับสั่งขอจากเจ้าชายพระอนุชา”

ชายหนุ่มทอดถอนใจยาว “ข้าไม่อยากได้มาลัยของเจ้า”

“แต่ข้าทำให้ท่านนี่นา” อลิตามีวายดึงดัน

กิริยาสดไสของนาง ทำให้สายตาของคนกำลังมองมาฉาบด้วยความอ่อนอกอ่อนใจอยู่พอสมควร

“อลิตา...เจ้าควรเป็นนางกำนัลที่สำรวจกันว่านี่รู้หรือไม่ว่าอัสตรีที่ดีไม่ควรเที่ยวร้อยมาลัยให้แก่บุรุษคนไหน ข้าไม่ใช่คู่มั่นคู่มายเจ้า ไม่ใช่คนรู้จักด้วยซ้ำไป”

นางไม่แปลกใจที่ได้ยินชื่อตัวเองหลุดจากปากเขาเพราะเมื่อครู่คำสนทนา ระหว่างนางกับเจ้าชายฉัตรินหาได้เบานัก

“ที่นธราไม่เห็นมีใครสนใจข้า...” อลิตานับนิ้วทันทีทันใด “ท่านช่วยข้าเก็บดอกไม้ร้อยมาลัย ท่านไม่เอาเรื่องเข้าไปฟ้องพี่ปราวดีทั้งที่ท่านน่าจะพอรู้จักนางจากที่ข้าคาดคะเนไว้”

“นั่นเพราะข้าไม่อยากยุ่งเรื่องไร้สาระ หาใช่ข้าเป็นคนดี” เขาขัด

แต่ก็เหมือนที่ผ่านมาเพราะนางดีอรันจนเกินกว่าจะสนใจ

สุริยาแห่งทภัย โดย ลายน้า

- 24 -

“ข้าว่าท่านดี ท่านก็จงรับคำชมไป ส่วนที่ท่านจะดีจริงหรือไม่เอาไว้คบหากันไปนานๆค่อยว่ากันอีกที”

รอยยิ้มของสตรีตรงหน้าพราวพราย

นางโมเมแถมบิบบังคับเขาควรจะไม่ไหวด้วยซ้ำไป ทว่าลึกลงไปชายหนุ่มกลับเพียงสัมผัสได้ถึงไออุ่นที่อวลในหัวใจแผ่วโชย ลูบได้ ประหนึ่งสายลม...

เขายืนกอดอก จับจ้องยังนางด้วยความกังขา

สองวันที่ผ่านมาเขาพาตัวเองมาหยุดยังอุทยานหลวงแห่งนี้ด้วยความหวังเสียดยเจ็อยแจ้วของนางน่าจะชวนรำคาญแต่กลับทำให้เขาสบายใจ อย่างน้อยในแต่ละถ้อยคำที่ผ่านโสตให้สดับ หาได้เคลือบแฝงคำลวงหลอกใดๆเชกที่คนรอบกายของชายหนุ่มมักกระทำ

เขาพินิจดวงตานางระเรื่อยจนถึงแก้มเนียนใส

“ศลิษา...” เขาพึมพำ

นางสะดุดหูในถ้อยคำนั้นพอจะย้อนถามกลับไป “ท่านกล่าวว่าจะไร”

“ดอกศลิษา” เขาย้ำอย่างตั้งใจ ตาคมกระหวัดจับตะกร้าเปล่าอธิบายเนิบนาบกิ่งรำคาญนัยๆ “ซื้อดอกไม้ที่เจ้าผู้ดูแลสำหรับลากข้าไปตากแดดยามบ่ายเด็ดมาครวหน้าครวหลังจะได้รู้ว่านำดอกอะไรมาร้อยเล่น ไม่จำเป็นจะได้ไม่บอกชื่อใครออกไปเพื่อแลกกับแหวนเพียงวงเดียว”

...แหวนเพียงวงเดียว...

ประโยคนั้นสำหรับนางช่างฟังชัดหู

ฝ่ามือที่ยื่นไปแทบชิดจมูกเขาบอกอย่างหมั่นไส้ระคนอวดโอ้น้อยๆ

“ท่านเห็นหรือไม่ นี่ธำมรงค์ประดับเพชร”

นางไม่ทันตั้งตัวเมื่อเขาขวยซื้อมือนางยัดไว้มั่นคง อีกมือหยิบพระธำมรงค์นั้นไปว่องไว เขาวางแหวนอีกวงซึ่งทำจากทองคำสลักลวดลายแบบเรียบๆน่าจะเตรียมไว้ก่อนหน้านี้มาแทนที่ให้

ซื้อมือนางอุ่นจนร้อนผ่าจากสัมผัส...

สุริยาแห่งทภัย โดย ลายน้า

- 25 -

จังหวะการหายใจของอสิดาปั่นป่วนด้วยซ้ำไป...

ทว่าน้ำเสียงเรียบเย็นของอีกฝ่ายเสมือนน้ำทิพย์ขลิบใจ

“แหวนวงนี้มีค่ามากกว่าอำมรงค์จากเจ้าชายพระองค์ไหน” สายตาแน่ว
แน่เปี่ยมจับมายังนางไม่คลาดไป “อย่ารับของจากบุรุษใตงายๆ เจ้ายังเป็นหนี้
มาลัยข้าหนึ่งพวง จำเอาไว้ให้ดีอสิดา!”

หนี้มาลัยหรือหนี้แห่งดวงใจกันแน่...

นางยิ้มในความมืดของห้องพัก เพียงแค่ตะละลงบนเรือนแหวนทองสุกปลั่ง
ก็ราวกับจะระลึกคำตอบในทุกคำถาม

ลมหายใจแผ่วของมยุราสหายร่วมห้องดังแว่วมาสอดประสานกับลมเด็กที่
พัดผ่านหน้าต่างที่เปิดค้างไว้ ม่านไหวพะยิบพะยาบเบาๆ เงาไม้วูบวาบก่อนหน้า
นี้เคยก่อความหวุ่นหวาดแก่อสิดาผู้เก็บเอาความหวังลึกลงไปในอกถึงการเข้าเฝ้า
ราชันแห่งชมพูดี

“ลมเอเยบออกที ข้ามิถวาย ‘ดวงเนตรแห่งนรธา’ แก่หริทศัรราชัน
ได้หรือไม่...”

เสียงพึมพำของนางแทบไม่พ่นลำคอเลยออกไป ตามมาด้วยเสียง
ทอดถอนใจยาวอย่างอ่อนล้าเหนื่อยหน่ายเต็มที

หน้าที่...บัดนี้หนักหนาเสียแล้ว

เมื่อ ‘รัก’ ปรากฏราวกับโชคชะตาเล่นกลต่อนางดังนี้

ความเขลา...ความเยาว์วัย...หรือสิ่งอื่นที่อสิดาควรจะมีโทษชัดดี

ทว่าบุรุษเดียวที่นางไม่อาจโทษได้คือคนที่นางได้พบในอุทยานหลวง
แห่งชมพูดี ผู้ซึ่งนางไม่รู้แม้กระทั่งชื่อเสียงเรียงนามหรือที่มาที่ไป!

ยามที่นางร้องข้อมือกลับมาได้ ร่างสูงก็ถอยห่างแล้วดับทเพียงว่า

“ข้าต้องรีบไปทำงานก่อน หากว่างจึงมาที่นี่อีกได้”

“ข้าจะรู้ว่าท่านว่างได้ยังไง” นางต่อว่าแกมบ่น

สุรียาแห่งทภัย โดย ลายน้ำ

- 26 -

คนฟังประสงศ์แสดงท่าที่ไม่อาทรร้อนใจ

ทว่าสายตาดำจัด บัดนี้กลับทอประกายละมุนตามความรู้อีกภายใน

“สิ่งใดที่เจ้ารอคอยมานาน จงเรียนรู้อันจะเฝ้ารอต่อไปอีกนิดเถิดอลิตา”

นางมองหาคนซึ่งนางอยากพบ

เมื่อเจอแล้วจึงค้นพบบางสิ่งในดวงใจซึ่งมีพลังแกร่งกล้า

ภาระแห่งนางคือต้องหาทางเข้าใฝ่ราชันผู้ครองแคว้นชฎูปติเพื่อถวาย
เครื่องราง ‘ดวงเนตรแห่งนรธา’ อันมีค่าควรแผ่นดิน แต่สิ่งเดียวที่นางปรารถนา
ได้ยินขณะนี่คือการที่หริทศวิจะไม่ทรงยินดีในสิ่งซึ่งนางนำมาถวายให้

...มีหรือราชันได้ไค้งฟ้านี้จะไม่ปรารถนาอำนาจ...

นฤปติแคว้นนรธาหรือแคว้นชฎูปติคงไม่ต่างกันสักเพียงไหน

เปลือกตาที่ปิดลงเต็มไปด้วยความหนักใจ อลิตาไม่รู้ว่านางจักต้องเจรจา
ต่อรองเช่นไรเพื่อสักวันจะได้มีอิสระในจิตใจอันแท้จริงเสมือนหนึ่งพระพาย...